

Дмитро Тарасенко – випускник Міжрегіональної Академії управління персоналом, який здобув не одну освіту в цьому закладі. Дмитро отримав дипломи зі спеціальності «Право», «Економіка», «Публічне управління та адміністрування».

Це людина, що поєднує гострий розум, непохитну волю та мужність. Ще в юному віці він проявив себе як здібний підприємець, який не боявся ризикувати, ухвалювати сміливі рішення та досягати високих результатів.

Проте найбільшою його цінністю завжди була і залишається сім'я. Він вірить, що міцний фундамент суспільства – це родина, де панує довіра, любов і взаємоповага. Батьки Дмитра змалку прищеплювали йому чесність, доброту та вірність своїм принципам. Тепер він сам є прикладом для своїх дітей, навчаючи їх бути сильними, справедливими та ніколи не залишати в біді тих, хто потребує допомоги.

А допомога іншим стала невід'ємною частиною його життя. У важкі для країни часи, коли війна принесла біль і руйнування, Дмитро не залишився осторонь. З моменту деокупації рідного Херсона він став

одним із тих, хто невтомно працював задля відновлення міста. Він організовував гуманітарну допомогу для людей, що залишилися без засобів до існування, дбав про маломобільних і малозабезпечених, допомагав відбудовувати зруйновані будинки. Особливу увагу приділив дітям – майбутньому України – забезпечуючи їх комп'ютерами та навчальними матеріалами, аби вони могли розвиватися, попри всі труднощі.

Але справжнє випробування чекало на місто 6 червня 2023 року, коли ворог здійснив один із найбільш підступних злочинів – підри्व Каховської ГЕС. Потужна хвиля знищувала все на своєму шляху, затоплюючи вулиці, будинки та долі тисяч людей. У той момент Дмитро не

вагався ні секунди. Під свистом куль, попри смертельну небезпеку, він кидався у самий вир стихії, рятуючи людей, витягуючи з води дітей,

літніх людей, тварин. Там, де багато хто зупинявся від страху, він діяв – швидко, рішуче, безкорисливо. Це був справжній героїзм, про який говорили всі, хто став свідком його самовідданості.

Ранкові добрі справи 🧑‍🚒

Окрім усіх своїх добрих справ, Дмитро є ще й постійним донором крові. Він вважає, що допомога ближньому починається з простих, але життєво важливих вчинків. Донорство для нього — це не просто жест доброти, а свідомий вибір рятувати життя. Регулярно здаючи кров, він підтримує тих, хто опинився у критичних станах, хто бореться за життя після поранень, операцій чи тяжких хвороб.

Для Дмитра це ще один прояв відповідальності перед суспільством, глибокої людяності й готовності ділитися найціннішим — своєю кров'ю. Його приклад надихає інших долучатися до донорського руху, бо він твердо переконаний: кожна крапля може стати чийось другим шансом.

Ще задовго до початку повномасштабної війни Дмитро не забував про свою альма-матер — Міжрегіональну Академію управління персоналом, де він здобував освіту й формувався як особистість. З глибокою вдячністю за знання, підтримку та натхнення, які він отримав у стінах інституту, Дмитро неодноразово ініціював матеріальну допомогу закладу. Його подарунки були спрямовані виключно на покращення умов навчання та праці — від техніки до елементів інфраструктури, що робили навчальний процес

комфортнішим як для студентів, так і для викладачів.

Для нього це був спосіб висловити повагу до тих, хто вклав у нього свій досвід, час і серце. Це була щира ініціатива людини, яка не забуває своїх витоків і завжди прагне віддячити добром за добро.

... Але Дмитро не лише волонтер і рятувальник – він ще й воїн духу. Його невтомна енергія знаходить вихід у спорті, зокрема в бігу, який став для нього більше, ніж просто фізичною активністю. Це символ сили волі, витривалості та незламності. Він доводить власним прикладом, що перемоги здобуваються не лише фізичною підготовкою, а й залізною ментальною стійкістю. Дмитро біжить не тільки для себе – його шлях надихає інших, мотивує не здаватися, рухатися вперед і досягати нових вершин.

Його історія – це доказ того, що навіть одна людина може змінити світ. Він – уособлення мужності, добра та самопожертви. Дмитро – це символ того, що герої живуть серед нас, і їхні вчинки залишають незабутній слід в історії нашої країни.

Дмитро — це не просто ім'я серед тисяч. Це символ доброти, мужності та відповідальності. Він — той, хто не забуває, звідки прийшов, і завжди готовий повернути добром: чи то підтримуючи рідну академію, чи рятуючи життя під час надзвичайних ситуацій, чи здаючи кров для порятунку незнайомих. Його вчинки — не гучні декларації, а щоденні кроки людини з великим серцем. У час, коли країна переживає важкі випробування, такі постаті, як Дмитро, дарують віру: у людяність, у силу

єдності, у краще майбутнє. Історії таких людей мають звучати голосно — як приклад для інших і як нагадування, що справжні герої завжди поруч.

«Любіть свою родину — бо саме в сім'ї народжуються наші цінності, витримка і любов до життя. Любіть рідне місто Херсон — бо це земля, яка формує наш характер і гартує дух, і навіть після всього, що йому довелося пережити, воно залишається нашим домом, частиною душі. І завжди любіть свою Батьківщину — бо без неї ми втрачаємо коріння. Шануйте тих, хто вчив вас, підтримував, хто був поруч. Вірте у себе, не бійтеся труднощів, бо саме вони роблять нас сильнішими. Пам'ятайте: ким би ви не стали, завжди залишайтеся людьми з великим серцем і сильними принципами», — радить Дмитро нинішнім і майбутнім студентам Херсонського інституту МАУП.